

Παρουσίαση του Προγράμματος στο Εργατικό Κέντρο Αλιβερίου 16-11-2011

Κυρίες και κύριοι, αγαπητοί μαθητές και μαθήτριες καλωσορίσατε.

Το πρόγραμμα «νεανική τηλεόραση» ένωσε οκτώ σχολεία από οκτώ χώρες της ευρώπης. Γκρουνταρφορντούρ, Νιουκαστλ,ρεμιρεμόν, Βλότσλαβεκ, Αλιβέρι, Αλταμούρα, Σάσπαχ, Λας Πάλμας είναι οι πόλεις όπου βρίσκονται τα σχολεία.

Μόλις εγκρίθηκε το πρόγραμμα από το Ι.Κ.Υ. και δημιουργήθηκε η ομάδα μας, η **πρώτη μας δράση** ήταν να γνωρίσουμε τους συνεργάτες μας.

Μελετήσαμε τον χάρτη των ινδοευρωπαϊκών γλωσσών της encyclopedia Britannica **διαπιστώσαμε** πως συσχετίζονται οι γλώσσες και μπροστά στις ιστοσελίδες των σχολείων **προσπαθήσαμε** να καταλάβουμε το περιεχόμενο τους χρησιμοποιώντας την γνώση των γερμανικών, γαλλικών και αγγλικών. **Συμπληρώναμε** έναν πίνακα με λέξεις συνειδητοποιώντας την κοινή προέλευση τους. **Συμπεράναμε** ότι η καλή γνώση μιας ξένης γλώσσας μας βοηθά στην κατανόηση σε ένα βασικό επίπεδο των συγγενικών της γλωσσών.π.χ. από τα γερμανικά και τα αγγλικά μπορούσαμε να προσεγγίσουμε τα ισλανδικά. Από τα γαλλικά τα ισπανικά και τα ιταλικά. Από τα ρωσικά τα πολωνικά.

Η **τρίτη δράση** μας **καθορίσθηκε** από το θέμα της πρώτης μας πεντάλεπτης ταινίας «σχολική ζωή». **Συντάξαμε** ένα ερωτηματολόγιο που **συμπληρώθηκε** από τους μαθητές της δευτέρας και τρίτης γυμνασίου με σκοπό να βασίσουμε την ταινία μας στο τι νοιώθουμε για το σχολείο μας. Το ερωτηματολόγιο **συμπληρώθηκε** σε ώρα μαθήματος και όπου ζητιόταν διευκρίνηση την έδινε ο καθηγητής. Η ομάδα **έκανε** αποδελτίωση (αριθμός ερωτηματολογίων) και τα αποτελέσματα τα **επεξεργάσθηκε** ο Βασίλης ο Αντώνενας στο χί.

[Παρουσίαση του χί.](#)

Μία ευχάριστη έκπληξη για μας ήταν ότι η πλειοψηφία των μαθητών του γυμνασίου μας έχει θετικά αισθήματα για το σχολείο και περιμένει από το σχολείο να μορφωθεί.

Προβληματιστήκαμε για το σταθερό ποσοστό του 10τοις εκατό που έρχεται στο σχολείο επειδή είναι υποχρεωτικό και που αντιπαθεί τους καθηγητές ...

Όμως είχαμε ήδη μπει στο δεκέμβριο και γνωρίζοντας το θέμα και της δεύτερης ταινίας μας που ήταν τα «χριστούγεννα» **αρχίσαμε** τα γυρίσματα

την παραμονή που λέμε τα κάλαντα. **Υπήρξε** πολύς αυτοσχεδιασμός και **αντιμετωπίσαμε** στο μοντάζ όλες τις αδυναμίες της απειρίας μας. Όμως **νοιώσαμε** ότι αυτό που **δείχναμε** ήταν κάτι δικό μας και με την ειλικρίνεια του ενθουσιασμού μας. (προβολή του Christmas time).

Γι'αυτήν την χρονιά ήταν προγραμματισμένα τρία ταξίδια. Το πρώτο στην αλταμούρα της ιταλίας όπου βρίσκεται το συντονιστικό σχολείο και πήγε η κ. Μακρίδου μόνη. Το δεύτερο στην Ισλανδία και το τρίτο στο Γκραν Κανάρια.

Ποιός είναι ο σκοπός των ταξιδιών;

Γιατί να χρηματοδοτούνται με τόσο σοβαρά ποσά οι κινητικότητες;

Σε τι διαφέρουν αυτά τα ταξίδια από όλα τα υπόλοιπα που έχουμε κάνει και που θα κάνουμε στη ζωή μας;

Γιατί είναι μοναδικά;

Θα θέλαμε πρώτα να σας τα παρουσιάσουμε και μετά να απαντήσουμε στις ερωτήσεις σας.

Σχολιασμός των αποτελεσμάτων του ερωτηματολογίου.

1^η ερώτηση:

τα $\frac{3}{4}$ των μαθητών έρχονται στο σχολείο είτε για τις γνώσεις που αυτό προσφέρει είτε επειδή θεωρούν ότι συμβάλλει στην επαγγελματική τους αποκατάσταση. Το 20% έρχεται και για την κοινωνική ζωή που προσφέρει το σχολείο.

2^η ερώτηση:

τα θετικά συναισθήματα της χαράς, του ενθουσιασμού, και της όρεξης για δουλειά καταλαμβάνουν το 80% των απαντήσεων. Χωρίς να υποτιμούμε το 20% των απαντήσεων που αντιστοιχούν σε αρνητικά αισθήματα.

3^η ερώτηση:

το 88.6% των μαθητών αισθάνονται είτε συμπάθεια, είτε σεβασμό, είτε εκτίμηση για τους καθηγητές τους. συμπληρώνεται το ποσοστό με '10% που τους αντιπαθούν.

4^η ερώτηση:

οι μισοί μαθητές θεωρεί αρκετά χρήσιμα τα μαθήματα. Το 30% θεωρεί ότι όλα τα μαθήματα του είναι χρήσιμα. Το 15% δεν φαίνεται να επωφελείται από όλα τα μαθήματα που διδάσκονται.

5^η ερώτηση:

οι 20 μαθητές στους εκατό δεν βρίσκουν τα μαθήματα ευχάριστα. Το 1/3 των μαθητών είναι αρκετά ευχαριστημένο και σχεδόν οι μισοί είναι κατά το ήμισυ ευχαριστημένοι.

6^η ερώτηση:

το ¼ των μαθητών θεωρεί βαρετά τα μαθήματα. Όμως οι μισοί μαθητές δεν βαριούνται παρά μόνο λίγο.

7^η ερώτηση:

το κτήριο του σχολείου αρέσει σε πάνω από τους μισούς μαθητές. Βέβαια όταν ερωτήθηκαν το κτήριο δεν είχε ανακαινισθεί.

8^η ερώτηση:

η πλειοψηφία των μαθητών δεν ικανοποιείται από τις υποδομές του σχολείου.

9^η ερώτηση:

σχεδόν οι μισοί μαθητές θεωρούν τις αίθουσες παραμελημένες παρ' όλο που ένα ίδιο ποσοστό τις κρίνει ως ευρύχωρες και βολικές.

10^η ερώτηση:

η καθαριότητα και οι εγκαταστάσεις του σχολείου είναι στις προτεραιότητες των αλλαγών που θα έκαναν οι μαθητές. Αλλά και δύο στους δέκα θα ήθελαν να αλλάξει ο τρόπος διδασκαλίας.

11^η ερώτηση:

ούτε το 1/3 των μαθητών δεν κρίνει το σχολείο του ως καθαρό.

.....

Το πρόγραμμα «νεανική τηλεόραση» είναι ένα πρόγραμμα συνεργασίας εννιά σχολείων από εννιά χώρες της Ευρώπης. (διαφ.:1-7).

Το πρόγραμμα εγκρίθηκε από το Ίδρυμα Κρατικών Υποτροφιών και χρηματοδοτήθηκε από την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Το πρόγραμμα έγινε γνωστό στο σχολείο επειδή πολλά παιδιά πήγανε ταξίδια. Σκοπός όμως της συνεργασίας μας ήταν να δημιουργήσουμε βιντεοταινίες με κοινά θέματα.

Όλες οι ταινίες βρίσκονται στην **ιστοσελίδα** του προγράμματος, που θα συνεχίσει να υπάρχει για άλλον ένα χρόνο κι έτσι όλοι θα μπορέσετε να τις δείτε λίγες-λίγες και να τις αξιολογήσετε.

Οι ταινίες της χρονιάς 2009-2010

Το πρόγραμμα επίσημα λήγει τη 1^η Αυγούστου 2012.

Οι Κωνσταντίνος Κυριακός, Γιώργος Μπαϊρακτάρης και Γιάννης Σπανός είναι οι μαθητές που συμμετείχαν από την αρχή του προγράμματος, δηλαδή από την σχολική χρονιά 2009-2010, παρουσιάζουν την εμπειρία τους από το ταξίδι στην Ισλανδία και στο νησί Γκραν Κανάρια των Καναρίων Νήσων της Ισπανίας.

ΙΣΛΑΝΔΙΑ

Στην Ισλανδία πήγαμε το Μάρτιο του 2010. συμμετείχαν η Διευθύντρια του σχολείου κ.Χρυσή Τοτού-Ψαθά, οι καθηγήτριες Γιάντσιου Λεμονιά, Μακρίδου Χριστίνα και οι μαθητές Αντώνενας Βασίλης, Κατερίνα Παρασκευά, Ναταλία Σαραντή, Γιάννης Σπανός, Γιώργος Μπαϊρακτάρης, Κωνσταντίνος Κυριακός.

Καθώς φτάσαμε αντικρίσαμε χιόνι πάνω σε μαύρα **βράχια** και τίποτα άλλο. Μπήκαμε στο **λεωφορείο** που μας πήγε σε έναν κεντρικό σταθμό και μας μετεπιβίβασαν σε πιο μικρά λεωφορεία για να μας πάνε στο **ξενοδοχείο**. Εντυπωσιαστήκαμε από την οργάνωση που είχαν για να εξυπηρετήσουν τους επισκέπτες της χώρας τους.

Την επόμενη μέρα μετά από ένα γερό πρωινό ξεχυθήκαμε στην **πόλη**. Το πρώτο πράγμα που κάναμε ήταν να πιάσουμε **χιόνι** και να παίξουμε.

Τα **σπίτια** ήταν σαν κουκλόσπιτα. Με τους ξύλινους φράκτες τους τα παραθυράκια τους βαμμένα με πιο έντονα χρώματα.

Μπήκαμε και στην **τράπεζα** για να κάνουμε συνάλλαγμα και είδαμε ότι πρόσφεραν ζεστό ρόφημα και χώρο για να παίζουν τα μωρά όση ώρα περιμένουν οι γονείς. Είναι μια άλλη αντίληψη για το πως εξυπηρετείται ο πελάτης.

Διασχίζοντας το κέντρο με τις πλατείες φτάσαμε σε μία έκταση που μας φαινόταν σαν ένα τεράστιο γήπεδο και κάτι σαν μαύρες πέτρες να προεξέχουν. Δεν ήταν γήπεδο, ήταν **λίμνη**. Δεν ήταν πέτρες, ήταν πάπιες κύκνοι και χήνες. Μείναμε σε εκείνο το σημείο να τα χαζεύουμε για ώρες και να τα «κυνηγάμε».

Δίπλα ήταν το **δημαρχείο** χτισμένο το μισό μέσα στο νερό. Είδαμε με ενθουσιασμό το όνομα ενός Έλληνα παίκτη σκακιού στο **τουρνουά** που ήταν οργανωμένο μέσα στο δημαρχείο.

Επόμενος προορισμός ήταν το **εθνικό μουσείο**. Υπήρχαν εκθέματα και των πρώτων κατοίκων του νησιού αλλά και του πιο πρόσφατου παρελθόντος, όπως ένας ηλεκτρονικός υπολογιστής και συσκευή αρμέγματος.

Το βραδάκι είπαμε να δούμε και την πόλη τη νύχτα. Ο **χάρτης** ήταν φωτισμένος και η κίνηση ζωηρή. Απολαύσαμε **ζεστή σοκολάτα** και κρέπες σε ένα καφέ με εκατοντάδες αντικείμενα για διακόσμηση και παίξαμε επιτραπέζια παιχνίδια.

Μείναμε άλλο ένα πρωινό στο **ηλιόλουστο** παγωμένο Ρέυκιαβικ όπου βγαίνουν οι ντόπιοι **βόλτα** με τα παιδιά τους. Πήγαμε στο λιμάνι και φωτογραφηθήκαμε στο άγαλμα που έχουν αφιερώσει στους **ψαράδες** ναυτικούς τους που αλιεύουν τον πολύτιμο για την οικονομία τους μπακαλιάρo που φτάνει μέχρι την δική μας αγορά παστός. Ο περίφημος μπακαλιάρος Ισλανδίας. Και ανεβήκαμε και στο καμπαναριό 75 μέτρων της περίφημης **εκκλησίας Χάλγκριμουρ** και απολαύσαμε το πανόραμα της πόλης και του ορίζοντα.

Την ίδια μέρα πήγαμε στα θερμά λουτρά του **Μπλου λαγκούν** και κάναμε μπάνιο ενώ η θερμοκρασία ήταν 10 υπό το μηδέν.

Το **σχολείο** με το οποίο συνεργαστήκαμε βρίσκεται στο χωριό **Γκρουνταρφιορντούρ** με 850 κατοίκους. Είναι το πιο πρωτότυπο σχολείο που έχουμε δει σε όλες μας τις επισκέψεις. Μπορείτε να φανταστείτε ένα **σχολείο χωρίς αίθουσες**; Αυτό συμβαίνει γιατί έχουν οργανώσει τα **μαθήματα** να γίνονται σαν εργασίες και τα παιδιά και οι καθηγητές συναντιούνται σε αυτόν τον ενιαίο χώρο που έχει τόσο καλή ακουστική ώστε η μία ομάδα να μην ενοχλεί την άλλη. Υπάρχουν και αίθουσες όπως αυτή που κάναμε το **εργαστήριο** με θέμα το πως οργανώνουμε ένα **γύρισμα ταινίας** που ήταν το **χημείο**. Παντού όμως μέσα στο σχολείο υπήρχαν **γωνιές** όπου ο καθένας μπορούσε να δουλέψει στον **υπολογιστή** του με την ησυχία του. **Πρίζες** υπήρχαν παντού, ακόμα και στο πάτωμα στο εστιατόριο.

Μια άλλη πρωτοτυπία αυτού του σχολείου είναι ότι λειτουργεί με **παραρτήματα** σε άλλα χωριά. Κάνουν τα μαθήματα σε συνεδριάσεις μέσω διαδικτύου. Η καθηγήτρια Σόλρουν μας εξήγησε ότι όταν αυτή ήταν μαθήτρια έπρεπε να φύγει από το σπίτι της και να μείνει σε άλλη πόλη για να πάει στο Λύκειο. Οι κάτοικοι της Ισλανδίας είναι όμως ψαράδες και κτηνοτρόφοι και χρειάζονται την βοήθεια των παιδιών για να κρατηθεί το σπιτικό. Για να μην ερημώνουν λοιπόν τα χωριά από τους νέους τους χρησιμοποιούν το διαδίκτυο. Βέβαια και οι καθηγητές επισκέπτονται τα

σχολεία-παραρτήματα και οι μαθητές μπορούν να έρθουν στο κεντρικό σχολείο για όσο καιρό μπορούν να κάτσουν εκεί.

Οι καθηγήτριες μας εντυπωσιάστηκαν με την **άνεση** που πρόσφεραν οι χώροι στους καθηγητές που κυκλοφορούσαν **σαν να ήταν στο σπίτι τους**.

Στο σχολείο πραγματοποιήθηκε το **σεμινάριο** που οργάνωσαν οι γερμανοί μαθητές και συμμετείχαν οι αντιπροσωπείες από τη Γαλλία, Πολωνία, Ελλάδα, Γερμανία, Βέλγιο.

Τις ημέρες της παραμονής μας επισκεφθήκαμε μουσεία που βρισκόντουσαν σε διαφορετικά χωριά, όπως το **μουσείο των ηφαιστειών**, όπου βρήκαμε και την δικιά μας **Θήρα** ή Σαντορίνη σε ξεχωριστή βιτρίνα.

Άλλο χωριό είχε **λαογραφικό μουσείο** όπου μπορούσαμε να φανταστούμε πως ζούσαν οι κάτοικοι κάποιες δεκαετίες πιο πίσω στο παρελθόν. Επισκεφθήκαμε και μια βιβλιοθήκη με στήλες γεμάτες νερό από δέκα διαφορετικούς **παγετώνες**.

Στη διαδρομή αντικρίζαμε **τοπία** βγαλμένα από τα παραμύθια του παγωμένου βορρά.

ΓΚΡΑΝ ΚΑΝΑΡΙΑ

Επισκεφθήκαμε το νησί Γκραν Κανάρια το Μάιο του 2011. Ήμασταν οι καθηγήτριες κ.Λίτσα Γλάρου και Χριστίνα Μακρίδου και οι μαθητές: Νίκος Παπαδιόχος, Αργυρούλα Αναστασίου, Σοφία Λούκου, Κωνσταντίνος Παντελής, Κωνσταντίνος Σάλιαρης, Λουκάς Στουπής, Αγγελική Ράπτη, Βαγγέλης Κικιαντώνης, Βαγγέλης Παπαϊωάννου, Σεβαστή Κουσερή, Βασίλης Αντώνενας, Γιώργος Μπαϊρακτάρης.

Λας Πάλμας είναι το όνομα της πρωτεύουσας και σημαίνει «οι φοίνικες». Πραγματικά οι φοίνικες είναι παντού μέσα στη πόλη. Για να πάμε στο σχολείο περπατούσαμε κατά μήκος της ακτής πάνω στο πλακοστρωμένο τμήμα της, την περίφημη παραλία Λας Καντέρας με ανθρώπους όλων των ηλικιών και όλων των κοινωνικών στρωμάτων. Είδαμε περίπλοκα γλυπτά από άμμο τα οποία έφτιαχναν άνθρωποι και μετά άφηναν ένα καλαθάκι για να ρίξει κανείς μια οικονομική ενίσχυση.

Η αυλόπορτα του σχολείου άνοιγε από τον θυρωρό και προχωρώντας προς το εσωτερικό διαμορφωνόντουσαν εσωτερικές αυλές και διάδρομοι ημιυπαίθριοι, κατάλληλοι για το κλίμα του νησιού. Οι χώροι ήταν πεντακάθαροι υπήρχαν οθόνες που προβάλλαν διάφορες εκδηλώσεις.

Σε αυτήν την συνάντηση ήμασταν όλες οι αντιπροσωπείες και το εργαστήριο που οργάνωσαν και πάλι οι γερμανοί μαθητές είχε στόχο την δημιουργία μιας ταινίας με τίτλο «είμαστε το κομένιους». Κατά τη διάρκεια του εργαστηρίου γίναν γυρίσματα τα οποία δεν προλάβαμε να μονταριστούν επί τόπου.

Στο σχολείο οι γονείς των Ισπανών μαθητών μας πρόσφεραν τοπικά φαγητά που συνοδεύονταν από μία χαρακτηριστική σάλτσα.

Καθώς κάναμε τα ψώνια μας στο εμπορικό κέντρο που ήταν δίπλα στο σχολείο απολαύσαμε παραδοσιακή μουσική και χορούς.

Η δραστηριότητα που θα μείνει αξέχαστη από αυτό το ταξίδι ήταν το σέρφινγκ. Νοιώσαμε ασφαλείς με τις οδηγίες των εκπαιδευτών και την επίβλεψη τους και ριχτήκαμε στα κύματα του Ατλαντικού. Τότε είδαμε και έναν νεαρό να σκουπίζει την άμμο και καταλάβαμε πως γινόταν και δεν υπήρχε ούτε μία γόπα, ούτε ένα χαρτάκι.

Ο Δήμαρχος της πόλης μας υποδέχθηκε στο επιβλητικό Δημαρχείο όπου μας μίλησε για το διεθνή χαρακτήρα του νησιού και την σημασία του λιμανιού για την ανάπτυξη και την ευημερία της πόλης.

Το σχολείο είχε οργανώσει εκδρομές για να γνωρίσουμε την ποικιλία των τοπίων που προσφέρει το νησί τους.

Ανεβήκαμε στη ψηλότερη κορυφή σε ένα καταπράσινο βουνό. Στη διαδρομή είδαμε ένα σωρό μικρά φράγματα που συμβάλαν στο να είναι τόσο εύφορες οι πλαγιές.

Στην ξενάγηση που μας κάνανε μας οδήγησαν στο νότιο τμήμα του νησιού:

Οι Ντούνας Μασπαλόμας ήταν ένα πρωτόγνωρο τοπίο για μας. Τεράστιοι αμμόλοφοι μέχρι τη θάλασσα με ψιλή άμμο που εισχωρούσε παντού. Τρέξαμε, κυλιστήκαμε μέσα στην άμμο, και όταν γυρίσαμε στην Ελλάδα τη βρίσκαμε ακόμη στις τσέπες μας.

Την τελευταία μας μέρα την αφιερώσαμε σε επίσκεψη στο ιστορικό κέντρο της πόλης. Στο σπίτι του Κολόμβου εκτός από τα εκθέματα που εξηγούσαν τα υπερατλαντικά ταξίδια της εποχής, είδαμε και μια κοπελίτσα μετά την πρώτη κοινωνία της, που είναι μια πολύ σημαντική στιγμή στη θρησκευτική ζωή των καθολικών, γι' αυτό και ντύνονται τόσο επίσημα.

Φάγαμε στη πιο καθαρή πλατεία την πιο ωραία πίτσα μετά μουσικής.

Βρήκαμε και δρόμο με το όνομα Κωνσταντίνος και βάλαμε τους Κωνσταντίνους να ποζάρουν.

Τι να σας πρωτοδείξουμε από τις τόσες πολλές εντυπώσεις που χαρίζουν τα Γκραν Κανάρια. Όπως δεν θα ξεχάσουμε την ευγένεια του ξενοδόχου που μας βοήθησε να κατεβάσουμε τις βαλίτσες μας όταν φεύγαμε.

ΠΟΛΩΝΙΑ

Τον Οκτώβριο που ήταν προγραμματισμένη η επίσκεψη της Πολωνίας δεν είχαν ακόμη οργανωθεί οι ομάδες του προγράμματος. Από την προηγούμενη χρονιά είχαν μείνει ο Κωνσταντίνος Κυριακός και ο Γιώργος Μπαϊρακτάρης. Εγώ συμμετείχα το καλοκαίρι στα γυρίσματα της ταινίας «φαντασία, το κλειδί για τα πάντα» και είχα αποφασίσει να συμμετάσχω στο πρόγραμμα. Εμείς οι τρεις με συνοδούς τους κυρίους Νεάκη, Γλάρου και Μακρίδου πήγαμε στο Βότσλαβεκ της Πολωνίας. Έπρεπε να αλλάξουμε αεροπλάνο στη Ζυρίχη, στην Ελβετία και εκμεταλλευθήκαμε τις ώρες αναμονής για να κάνουμε μια βόλτα στη πόλη που απλώνεται κατά μήκος του ποταμού και ανοίγει στις όχθες της λίμνης.

Το Βότσλαβεκ είναι μια βιομηχανική πόλη 118.000 κατοίκων και αυτές είναι οι πρώτες εικόνες που αντικρίσαμε.

Μας περίμεναν οι οικογένειες που μας φιλοξενούσαν και εκεί γνωρίστηκα με τη Μάγδα.

Για να φτάσουν στο σχολείο οι καθηγητές, ο Γιώργος και ο Κωνσταντίνος διασχίσαν ένα μεγάλο πάρκο και φτάσαν στο ποταμό Βίσλα (Βιστούλα) που γινόντουσαν έργα διαμόρφωσης.

Το σχολείο είναι δίπλα στο ποτάμι.

Ο Διευθυντής του σχολείου και η δήμαρχος μας υποδέχτηκαν στην αίθουσα τελετών του σχολείου που χρονολογείται από το 1918. Δηλαδή το σχολείο το 2018 θα έχει έναν αιώνα λειτουργίας. Έτσι δικαιολογούνται τα ξύλινα πατώματα, οι πολυέλαιοι και τα τεράστια παράθυρα με τις κουρτίνες τους, όλα εξαιρετικά διατηρημένα.

Τους επίσημους λόγους ακολούθησαν οι δημοτικοί χοροί τους και τα τραγούδια.

Παρόλο που το σχολείο είναι τόσο παλιό, οι τοίχοι είναι βαμμένοι με καινούργια αντίληψη. Οι αίθουσες δεν ανήκουν σε τμήματα αλλά αντιστοιχούν σε μαθήματα.

Είχαν μια βιτρίνα με τα κύπελλά τους και ένα κυλικείο με μεγάλη γκάμα προϊόντων.

Το εργαστήριο αυτής της συνάντησης αφορούσε στο φως και πως το ρυθμίζουμε όταν γυρίζουμε βίντεο.

Οι καθηγητές συνεδρίαζαν σε άλλη αίθουσα.

Κάποια στιγμή μας φώναξαν έξω για μία έκπληξη και είδαμε έναν μαθητή να κάνει μια παράσταση με φωτιές.

Υπήρχαν κι άλλα σχολεία στη γειτονιά και σε ένα από αυτά ήταν χαραγμένο στη πρόσοψη στα λατινικά: ζωή δίχως γράμματα ισούται με θάνατο.

Αλλά επειδή δεν μπορούμε να ζήσουμε μόνο με τα γράμματα έπρεπε και να φάμε.

Οι οικοδεσπότες μας Πολωνοί είχαν οργανώσει πολύ ωραία γεύματα σε χαρακτηριστικά εστιατόρια σε προσιτές τιμές. Τα γλυκά τους δε ήταν πολύ χορταστικά και φρέσκα.

Το εργαστήριο κεραμικής που επισκεφθήκαμε μας επέτρεψε να δούμε από κοντά πως ζωγραφίζουν με μεγάλη τέχνη όλων των ειδών τα αντικείμενα από πορσελάνη που πωλούνται στα καταστήματα σε πολύ καλές τιμές.

Οι φαρδείς και άνετοι χώροι χαρακτηρίζουν την πόλη του Βότσλαβεκ και είδαμε πολλούς ποδηλατοδρόμους.

Στην ξενάγηση της περιοχής τους συμπεριλαμβάνονταν το Τσιχοτσινέκ, λουτρόπολη με αυτές τις τεράστιες ξύλινες κατασκευές που χρησιμεύουν για τη συλλογή αλατιού καθώς σταλάζει νερό από την κορυφή τους και συγχρόνως ιονίζεται η ατμόσφαιρα και κάνει πολύ καλό στα πνευμόνια των περιπατητών.

Κατόπιν επισκεφθήκαμε ένα ανοικτό μουσείο, όπου έχουν εγκαταστήσει ένα χωριό και βλέπουμε πως λειτουργούσε μία αγροτική κοινότητα.

Βλέπουμε το «μαγαζί» όπως λέμε στα δικά μας χωριά το παντοπωλείο. το πηγάδι. Το ψυγείο, όπου αποθήκευαν τις σοδειές από πατάτες και άλλα προϊόντα. Τα δωμάτια είναι επιπλωμένα με τον ίδιο τρόπο που ήταν και παλιά. Στο σχολείο ο Κωνσταντίνος πήρε μια γεύση από τον τρόπο που βάζαν τιμωρία τα παιδιά.

Μεγάλο ενδιαφέρον είχαν τα διάφορα εργαστήρια όπου συμμετείχαμε στη παραγωγή των προϊόντων.

Μια ολόκληρη μέρα αφιερώσαμε στο Τόρουν. Την πόλη των Τευτόνων Ιπποτών και γενέτειρα πόλη του γιατρού, αστρονόμου, μαθηματικού, πολύγλωσσου μεταφραστή, νομικού και διπλωμάτη και κληρικού Νικολάου Κοπέρνικου που γεννήθηκε το 1473 και πέθανε το 1543. Ο Κοπέρνικος απέδειξε μαθηματικά ότι η Γη γυρίζει γύρω από τον Ήλιο και όχι ο Ήλιος γύρω από τη Γη όπως πίστευαν μέχρι τότε.

Ξεναγηθήκαμε από τον ξεναγό μας κυρίως γύρω από τα ογκώδη τείχη και τις πύλες που οδηγούν στο ποτάμι και όπου διεξαγόταν το εμπόριο σιτηρών. Σήμερα το Τόρουν είναι μια τουριστική πόλη και πόλη στην οποία διεξάγονται πολλά συνέδρια.

Την μέρα της αναχώρησης, μας αποχαιρέτησαν η Μάγδα και η μητέρα της.

Από το παράθυρο του λεωφορείου που μας πήγαινε στη Βαρσοβία, την πρωτεύουσα, βλέπαμε μια εύφορη χώρα με εκτάσεις καλλιεργειών και με δάση.

Το ταξίδι μας ολοκληρώθηκε με την περιήγηση μας στη Βαρσοβία.